

experimentatul regizor de film Geo Saizescu, nici scenograful Mircea Răbinski și cu atât mai puțin costumiera Andreea Hasnaș, nici actorii, atâtea nume de rezonanță, care au o atât de mică prestație. Dacă, în partea întâi, Ion Siminie și Lucia Mureșan, în roluri episodice, încearcă (cu pofta actorului care joacă rar sau deloc) să compună profesionist două siluete cu haz, ceea ce se petrece în partea a doua ne face repede să uităm chiar și această firavă promisiune. Emil Hossu, trecut de mult de

vârsta rolului, și Catrinel Dumitrescu (jucând o ingenuitate falsă, jenant de agrară pentru salonul în care se petrece acțiunea) își compromis reputația de vedete, Viorel Comănici îngroșă până la cabotinerie și, în general, într-un efort disperat de a mulțumi publicul, fiecare face ce-l taie capul pentru a se salva, când de fapt nimic nu se poate aici salva. Unde vor fi fost privirile critice și exigente ale esteților din acest teatru, care par a se amăgi cu gândul că a exista **oricum** e azi un act de bravură? Așteptăm

următoarea premieră, care se anunță tot de senzație, fiind vorba despre piesa unui om foarte cumsecade, care curtează de mult Teatrul „Nottara”, făcându-i servicii importante. N-a reușit pe vremea directoratului Ion Brad, va fi, poate, răsplătit astăzi, în epoca tuturor posibilităților, când veți auzi și de dramaturgul Hristache Popescu.

DOINA PAPP

O FURTUNĂ CA-N POVEȘTI

FURTUNA de William Shakespeare ● TEATRUL ION CREANGĂ ● Data reprezentației: 16 octombrie 1994 ● Regia și ilustrația muzicală: Cornel Todea ● Scenografia: Anca Păslaru ● Coregrafia: Roxana Colceag ● Distribuția: Florin Busuioc (Prospero), Cristian Irimia (Caliban), Ștefan Mareș (Stefano), Ion Ionuț Ciocia (Trinculo), Gheorghe Petcu (Alonso), Boris Petroff (Sebastian), Mihai Verbițchi (Antonio), Eugen Apostol (Gonzalo), Marius Toma (Curteanul), Tania Popa (Miranda), Lucian Ifrim (Ferdinand), Liviu Pancu (Elf), Mirela Busuioc (Ariel), Marcela Andrei (Ariel 2), Anca Zamfirescu (Elf), Marioara Sterian (Elf), Mihaela Mitrache (Elf), Cornelia Pavlovici (Elf), Constantin Lupescu (Elf).

Ideea familiarizării micilor spectatori cu marile valori ale dramaturgiei universale, pe calea basmului, nu poate fi decât de salutat. Chiar dacă realizarea ei scenică e deosebit de dificilă, pândită fiind de nenumărate capcane, asupra cărora nu are rost să insistăm acum. Pe de altă parte, nici ideea de a oferi actorilor unui teatru pentru copii și alte partituri decât cele „consacrate” nu mi se pare mai puțin benefică, pentru ei înșiși și, deci, și pentru spectatorii lor. Cu condiția ca actorii să-și respecte partiturile și să joace astfel încât copiii să priceapă că Ariel nu e chiar iepurașul, și nici Caliban nu e chiar lupul. Deși, ar putea să fie. Nu e Miranda un soi de Ileana Cosânzeana, iar Ferdinand un fel de Făt-Frumos? Lucrurile se complică puțin la Prospero, dar, cum există și vrăjitori buni, care pot să-i ierte pe uzurpatori, și mai există și cortegii de zâne bune (vezi elfii), povestea își va urma cursul până la sfârșit. spre delectarea celor ce o **văd** pentru prima dată. Această **vizualizare** a condiției fiecărui personaj și a relațiilor dintre ele, capabilă să compenseze, până la un punct, bogăția de nuanțe a textului, inevitabil sacrificată de scenariul spectacolului, l-a preocupat în primul rând pe regizorul Cornel Todea, nu puține momente (în special coregrafice) ale reprezentației riscând chiar să „cuzoz” în

feerie. De cele mai multe ori, însă, ele se salvează printr-un umor bine dozat sau printr-o autoironică devaloare a mijloacelor tehnice cu care sunt produse efectele sonore, de pildă, astfel încât spectacolul își revendică, insistent, o viziune modernă. Un argument în plus îl oferă modalitatea tratării rolului Prospero, regizorul evitând cu obstinație în acest caz recuzita efectelor scenice tradiționale, cărora le preferă o austeră simplitate a gestului și rostirii, personajul recomandându-se și prin costum ca un om prin excelență al viitorului, deci al zilelor noastre.

Între intențiile regizorale și materializarea lor scenică se află, în primă și în ultimă instanță, actorii. Și degeaba **înțeleg** ce-a vrut regizorul de la Prospero, dacă actorul care-l interpretează **nu mă convinge**. De altfel, Florin Busuioc pare el însuși prea puțin convins de ceea ce face în acest rol. De aici, poate, rapiditatea cu care alunecă de la a juca „sec” la a juca pur și simplu „alb” și de la a fi cât mai „simplu” la a fi chiar simplist. Ca să nu mai vorbim de faptul că, deseori, nici nu se aude ce spune, chiar din primele rânduri. Pentru un actor de valoarea lui, eșecul din Prospero – în spectacolul de la premieră – rămâne aproape de neînțeles. Mult mai ușor explicabil e celălalt eșec, al lui Cristian Irimia

în Caliban, actorul îngroșând totul, în afara oricărei idei de măsură. Și vă dați seama ce poate să iasă din Caliban, dacă actorul „trage” la public, cu mijloace cât mai „pe înțelesul” copiilor! Când copiii au, dimpotrivă, o înțelegere rapidă și suplă pentru tot ceea ce este metaforă, respingând însă acele „prosteli” ale oamenilor mari care cred că, prin ele, pot să și-i apropie!

O reușită certă a spectacolului o constituie interpretarea lui Ariel de către Mirela Busuioc, actrița demonstrând nu numai bogate resurse de sensibilitate, ci și o înțelegere simpatetică a personajului, ce-și dorește deopotrivă protecția lui Prospero, dar și eliberarea din noile tipare care l-au încorsetat. O secondează Marcela Andrei (Ariel 2), sporind darul ubicuității personajului.

Bine distribuită, gândindu-ne și la posibila sălbăcie sau frustețe a personajului, e Tania Popa în Miranda, apariție prea puțin nobiliară, dar de o cuceritoare prospețime rustică. Totuși, persistența supărătoare a accentului „de dincolo de Prut” nu e o notă bună nici pentru ea, nici pentru cei patru ani petrecuți în Academia de Teatru și Film, unde sperăm că se mai gândește cineva și la dicțiune! Lucian Ifrim are în și mai mare măsură datele cerute de personajul interpretat, Ferdinand devenind o apariție emblematică a iubirii înflăcărate, de la „prima vedere”. Îi lipsește doar aura, să-i zicem măcar de poveste. Notabil, debutul lui Ion Ionuț Ciocia în Trinculo. În cortegiul elfilor se văd Anca Zamfirescu, Marioara Sterian, Mihaela Mitrache, Cornelia Pavlovici. Păcat doar că până și zănele bune îmbătrânesc.

Scenografia semnată de Anca Păslaru, chiar dacă frizează uneori kitsch-ul, reușește să ne ofere o **Furtună** ca-n povești.

VICTOR PARHON